

Pfv.II.21.143/2010/5.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az alperes ellen kapcsolattartás újraszabályozása és gyermektartásdíj felemelése iránt a Komáromi Városi Bíróságon 12.P.20.646/2008. szám alatt megindított és a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 1.Pf.21.698/2009/4. számú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős ítélet ellen az alperes által 31. sorszám alatt előterjesztett és Pfv. 4. sorszám alatt kiegészített felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. április 19. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 8.000 (nyolcezer) forint és 2.000 (kettőezer) forint ÁFA, összesen 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A peres felek házasságából 2001. december 21-én L. utónevű gyermekük származott. A felek házasságát a Győri Városi Bíróság 2006. november 6-án kelt P.22.188/2006/6. számú ítéletével a Csjt. 18. § (2) bekezdésének a) pontja alkalmazásával felbontotta és ugyanezen számú végzésével jóváhagyta a feleknek a közös kiskorú gyermek elhelyezésére, az édesapa és a gyermek közötti kapcsolattartás szabályozására, valamint a gyermeket megillető gyermektartásdíj meghatározására vonatkozó egyezségét. Ezen egyezség szerint a 2001. december 21-én született L. utónevű gyermek a felperes anyánál nyert elhelyezést és az alperes apa vállalta, hogy 2006. november 1-jétől 2007. április 30-ig a gyermek részére havi 60.000 forint, 2007. május 1-jétől pedig havi 40.000 forint határozott összegű tartásdíjat a felperesnek megfizet, azzal, hogy 2007. augusztustól kezdődően minden augusztus és március hónapokban havi 60.000 forint határozott összegű gyermektartásdíjat fizet.

A felperes az egyezség bíróság általi jogerős jóváhagyását követő két év elteltével az apa és a gyermek közötti kapcsolattartási rend módosítására és az egyezség szerinti gyermektartásdíj felemelésére terjesztett elő keresetet. A gyermektartásdíj mértékét 2008. év október 1-jétől kezdődően elsődlegesen az alperes közterhekkel csökkentett jövedelme 15%-ára, de legalább havi 80.000 forintra,

másodlagosan meghatározott összeg esetén, havi 80.000 forintra kérte felemelni.

A kapcsolattartási rend módosításának pertárgyában a felek a 2009. február 5-én megtartott tárgyaláson a bíróság által jogerősen jóváhagyott egyezséget kötöttek. A gyermektartásdíj módosítását illetően azonban megállapodni nem tudtak. A felperes a gyermektartásdíj összegének felemelésére irányuló keresetét a felperesnél bekövetkezett jövedelemcsökkenésre, illetve a gyermek iskoláztatásával kapcsolatos kiadásokra, a széles érdeklődési körű és tehetséges gyermek által igényelt ún. külön foglalkozások költségére, a gyermek növekvő szükségleteire alapozta. Az alperes a gyermektartásdíj felemelése iránti kereset teljesítését ellenezte. Azzal érvelt, hogy a gyermektartásdíj mértékének meghatározásakor a gyermek indokolt szükségleteihez kell igazodni, amely szükségletek tetemes részét a felek már az egyezségkötésnél is figyelembe vették. A gyermek szükségletként felsorolt felperesi összeállítással kapcsolatos kiadások más részét pedig felesleges, mert az alperes által természetben biztosított programoknak, illetve a gyermektartásdíj felemelését meg nem alapozó luxuskiadásoknak tekintette. Az ellenkérelmét - egyebek mellett - azzal is indokolta, hogy a felperes által felsorolt kiadásokat figyelembe véve a felperes igazolt munkabére a felperes valóságos teljesítőképességével nem eshet egybe. A felperes életvitelének anyagi kihatásaiból arra lehet következtetni, hogy a felperes az igazolt munkabérén felül egyéb, más forrású jövedelemmel is rendelkezik. Az alperes jövedelme számottevően nem változott, ugyanakkor a gyermek tehetségének kibontakoztatásában, széles érdeklődési körének kielégítésében az alperes saját maga is tevékenyen részt vállal. Mindezekre tekintettel a gyermek indokolt szükségletei kielégítéséhez az egyezségeen felüli további pénzbeni alperesi hozzájárulás indokolatlan volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperesnek a gyermektartásdíj felemelése iránti keresetét elutasította és a felperest az alperes javára 15 nap alatt teljesítendő 30.000 forint elsőfokú perköltségben, valamint a Magyar Állam javára külön felhívásra 28.800 forint feljegyzett illeték megfizetésében marasztalta. Az elutasító rendelkezése indokaként az elsőfokú bíróság lényegében osztotta az alperes ellenkérelmének az érveit. A felperes által a gyermeki szükségletek kielégítése körében felsorolt kiadások egy részére megállapította, hogy azok a gyermek tényleges szükségletét meghaladó luxuskiadások, míg más részükkel kapcsolatban arra mutatott rá, hogy azok alkalmanként és nem minden hónapban felmerülő költségek.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a gyermek tényleges szükségleteinek költsége közel azonos összegű, mint azon költségek, amelyek az egyezségkötés időpontjában is már ismertek voltak,

figyelemmel arra a tényre is, hogy az egyezségkötés időpontjában felmerülő tényleges szükségletek alatta maradtak az akkor meghatározott tartásdíj összegének. A gyermek szükségleteit tekintve az elsőfokú bíróság olyan lényeges változást, amely a gyermektartásdíj összegének a felemelését indokolná, nem ítélt bizonyítottnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel. Az elsőfokú bíróság ítéletének az elsődleges keresete szerinti, vagy legalább a másodlagos keresete szerinti megváltoztatását kérte. Amennyiben a másodfokú bíróság a per adatai alapján erre nem látna lehetőséget másodlagos fellebbezési kérelemként megalapozatlanság miatt az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését indítványozta. Fellebbezésének indokolásában kiemelte, hogy a jogerős végzéssel jóváhagyott egyezségben megállapított gyermektartásdíj felemelését két körülményváltozásra alapozta. Egyrészt arra a tényre hivatkozott, hogy a felperes jövedelme az egyezségkötés időpontjához képest csökkent, másrészt arra, hogy a közös gyermekük megkezdte iskolai tanulmányait, ami miatt a gyermekkel kapcsolatos kiadások jelentősen megnövekedtek. E két kereseti hivatkozását az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok megsértésével hagyta figyelmen kívül. Másrészt az elsőfokú bíróság a Pp. 163. §-a szerinti bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget és megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettséget is, hiszen csak általános jellegű indokolást adott. Ezen indokolása iratellenes és a perben felmerült bizonyítékok helytelen értékelésén alapul. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság arra nem tért ki, hogy a L.ra fordított és a felperes által igazolt kiadások közül mely jellegű kiadásokat milyen összegben tart szükségesnek és indokoltnak és melyeket nem.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy a Győri Városi Bíróság P.22.188/2006/6. számú jogerős bírói végzéssel jóváhagyott egyezségben a 2001. december 21-én született L. utónevű gyermek után az alperest terhelő gyermektartásdíj mértékét 2008. október 1-jétől kezdődően felemelte és kötelezte az alperest, hogy 2008. október 1-jétől kezdődően előre esedékesen minden hó 15. napjáig fizesse meg a felperesnek a bérköltség terhére rendszeresen kifizetett, továbbá az egyéb személyi jellegű juttatásai, illetőleg nem rendszeres személyes juttatásai 10%-át, de legalább havi 60.000 forintot. A perköltségre vonatkozó elsőfokú rendelkezés részbeni megváltoztatásaként a feleket személyenként 12.600-12.600 forint eljárási illeték külön felhívásra történő megfizetésére kötelezte azzal, hogy az egyéb elsőfokú költségeiket a felek maguk viselik. Kötelezte a feleket, hogy külön felhívásra fizessenek meg a Magyar

Allamnak személyenként 12.600 forint fellebbezési illetéket.

Ítéletének indokolásában a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a releváns körben lefolytatott bizonyítást elégségesnek és a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállást helytállóként ítélte meg, de az abból levont jogi következtetéseket csak részben osztotta. Álláspontja szerint ugyanis a gyermektartásdíj felemelésének a Csjt. 69. § (1) bekezdésében foglalt törvényi feltételei fennállanak, mégpedig azzal, hogy bár a szülők a bírói egyezség megkötésekor számoltak azzal, hogy a gyermek rövidesen iskoláskorúvá válik, de a gyermek iskolai tanulmányainak a megkezdésével nyilvánvalóvá vált, hogy az említett ténynek a szülők számítását meghaladó jelentősége van. A felek közös gyermeke ugyanis az átlagot meghaladó érdeklődési körű, tehetséges gyermek és a tehetsége gondozása az átlagot meghaladó, nem várt kiadásokat eredményezett.

Az elsőfokú eljárás bizonyítási anyaga alapján feltárult azt a változást pedig, hogy a gyermek gondviselését ellátó felperes jövedelme az egyezségkötés időpontjához képest csökkent, szintén a Csjt. 69. § (1) bekezdése alá eső, a gyermektartásdíj alapjául szolgáló körülményekben bekövetkezett lényeges változásnak tekintette. E két körülményváltozást együttesen értékelve a másodfokú bíróság álláspontja szerint a tartásdíj mértékének a felülvizsgálata indokoltá vált. A felemelés mértékének a körében a másodfokú bíróság rámutatott, hogy a szükséges tartás fogalma mindig a szülők jövedelmi viszonyainak „koordinátái” között értelmezendő, azaz jobb anyagi lehetőséggel bíró szülők esetén a gyermekre fordítandó indokolt kiadások köre tágabban határozható meg, mint szerény anyagi körülmények között élő szülők esetén. Ezért a felperes által felsorolt kiadások közül az életbiztosítás költségét, a nyaralás és síelés, továbbá állattartás költségét ugyan a másodfokú bíróság sem ítélte az alperes tartási kötelezettsége szempontjából indokolt kiadásként, de egyebekben a felperes által a gyermek eltartásával kapcsolatban felmerült költségek felsorolását elfogadhatónak ítélte. Mindezeket együttesen mérlegelve a másodfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy hozzávetőleg havi 120.000 forintban határozható meg az az összeg, amelyet a szülők jövedelmét figyelembe véve a gyermekre a felperes indokolt kiadásként fordít. Ebből havi 60.000 forint esik az alperesre, ami az alperes jövedelmét figyelembe véve az ő jövedelme 10%-ának felel meg. A gyermektartásdíj alapjául szolgáló alperesi jövedelem közül a másodfokú bíróság az alperes részére kifizetett prémium juttatásokat nem látta figyelembe vehetőnek, miután a százalékos módozattal is a gyermek megfelelő mértékű pénzbeni tartáshoz hozzájut.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. A másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül

helyezésével az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Jogszabálysértésként a Csjt. 69/A-D. §-ait jelölte meg.

A felülvizsgálati kérelmének részletes indokai között változatlan álláspontja volt, hogy a gyermek szükségletei nem indokolják az alperes pénzbeni tartáshoz való hozzájárulása mértékének a felemelését. Nem vonta ugyan kétségbe, hogy a közös gyermekük érdeklődési köre az átlagosat meghaladja és a gyermek tehetséges gyermek, így a tehetség gondozása külön kiadásokat is igényelhet, de arra hivatkozott, hogy a felperes ebben a vonatkozásban is elmulasztja a vele szembeni szülői együttműködési kötelezettségét, másrészt a maga részéről természetben megfelelően hozzájárul a gyermek érdeklődési körének kielégítéséhez, illetőleg a tehetsége fejlesztéséhez. Nem vitatta ugyanakkor, hogy a felemelt összegű gyermektartásdíj teljesítésére képes, sőt a felülvizsgálati kérelmét alátámasztó érvként hivatkozott arra, hogy a jövedelme olyan mértékben és ütemben emelkedik, amelyre figyelemmel a százalékos módozatú marasztalása - amit külön is sérelmezett - a gyermeki szükségleteket jóval meghaladó marasztalásához vezet. Ezt a véleményét, a másodfokú bíróság ítélete jogszabálysértő voltát alátámasztandó, a jövedelem emelkedésétől függetlenül is hangsúlyozta. Utalt a Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.987/2008/4. számú ítéletének végkövetkeztetésére is, amely szerint a különélő szülő a pénzbeli hozzájárulásával a gyermek alapszükségleteit köteles biztosítani. Ezt pedig véleménye szerint az egyezség szerinti gyermektartásdíj teljesítésével is megteszi.

A másodfokú bíróság által a gyermektartásdíj felemelését megalapozó jelentős körülményváltozásként értékelt azt a felperesi állítást, hogy a felperes jövedelme az egyezség megkötésekor időszakhoz képest csökkent, nem bizonyított körülményként kifogásolta. Arra hivatkozott, hogy a felperes életvitelének az utóbbi három évben sem változott módja továbbra is meglehetősen költségigényes, amiből azt a következtetést kell levonni, hogy a felperesnek az igazolt bérjövödelmén kívül egyéb jövedelemforrása is kell, hogy legyen. Ezt támasztja alá az a felperesi elszámolás is, ami közel havi 300.000 forintos kiadást tartalmaz a felperes igazolt havi 120.000 forintos közterhekkal csökkentett munkabérével szemben.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult. Ennek indokaként a felperes kiemelte, hogy a törvény szerint a gyermekkel együttélő szülő természetben, míg a különélő szülő pénzben köteles a tartást biztosítani. A pénzbeli tartásnál pedig nemcsak az alapszükségletet, hanem a gyermek tényleges szükségleteit is figyelembe kell venni.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

A Csjt. 69. § (1) bekezdése alapján, ha a közös egyetértéssel vagy

bíróági ítélettel megállapított rokon tartás megállapításának alapjául szolgáló körülményekben lényeges változás állott be, a tartás mértékének a megváltoztatását vagy a tartás megszüntetését lehet kérni. A felperesi keresetnek e törvényhelyben meghatározott feltételeit illetően az alperes által sem vitatott tény, hogy míg az egyezségkötéskor egy öt éves, tehát óvodáskorú gyermek részére a különélő szülőtől járó pénzbeli hozzájárulást (Csjt. 69/A. § (2) bekezdése) határozták meg egyetértéssel a felek havi 40.000 forint, illetőleg két hónapban havi 60.000 forint meghatározott összegben, a jogerős ítélet meghozatalakor pedig egy 8. életévét betöltött gyermek tekintetében kellett ugyanerről határozni. Köztudomású tény, hogy az életkor növekedésével a kiskorú gyermekek szükségletei is nőnek, illetőleg bővülnek, és az is közismert, hogy a megélhetési költségek az elmúlt években általánosságban is növekedtek. Másrészt a Csjt. 65. § (1) bekezdése alapján a kötelezett a tartás teljesítéseképpen köteles anyagi viszonyaihoz képest a jogosultat mindazzal ellátni, ami annak a megélhetéséhez szükséges. A leszármazó és a testvér eltartása a nevelés és a szükséges taníttatás költségének viselésére is kiterjed. Ez utóbbi hivatkozott törvényhely alapján tehát a gyermek szükségleteit nem alapszinten, hanem mindig egyéniesítve, a szülők életnívójától, jövedelmeik arányától és a gyermek személyiségétől, adottságaitól, tehát egyedi sajátosságoktól függően kell meghatározni. Ezzel szemben az alperes a felülvizsgálati kérelmében a Legfelsőbb Bíróságnak – közzé nem tett – Pfv.II.20.987/2008/4. számú ítéletére akként, hogy a gyermektől különélő szülő csak a gyermek alapszükségleteit illetően köteles pénzbeni hozzájárulására, tévesen hivatkozik. Azon ügy tényállása a jelen ügy tényállásától ügydöntő kérdésben jelentősen eltér. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati határozatát akkor – egyebek mellett – arra a tényre alapozta, hogy a gyermekétől különélő szülő terhére a korábban megállapított tartásdíj mértéke az igazolt jövedelmének a 20%-át is meghaladta. Életkörülményeiben a korábbi, a megváltoztatni kért határozatnál alapul vett körülményekhez képest nem pozitív változás, hanem negatív irányú elmozdulás következett be, illetve azzal kellett számolni. A kötelezett az ő csökkent jövedelme mellett a perbeli gyermekekkel kapcsolatban megállapított gyermektartásdíj fizetéséhez képest további egy kiskorú gyermek eltartására vált kötelezetté. Csupán az időmúlás miatt ilyen tényállás mellett nem ítélte a Legfelsőbb Bíróság a gyermektartásdíj felemelése iránti keresetet megalapozottnak. Ezzel szemben a BH 2001. évi 123. sorszám alatt közzétett eseti döntésében a Legfelsőbb Bíróság arra mutatott rá, hogy a gyermektartásdíj felemelésére sor kerülhet, ha a gyermek szükségletei azt indokolják és a kötelezett jövedelmi viszonyai pedig lehetővé teszik.

A fenti, a bírói gyakorlat számára iránymutató döntés körében azt az alperes a felülvizsgálati kérelmében sem vitatta, hogy jövedelmi

viszonyai a gyermektartásdíj felemelését lehetővé teszik, hanem azt hangsúlyozta, hogy a gyermek szükségletei a felemelést nem indokolják. E vonatkozásban jogszabálysértésként az alperes a Csjt. - a számos különböző részben nem is idetartozó rendelkezést tartalmazó - 69/A-D. §-ait jelölte meg. Csakhogy az alperes által hivatkozott jogszabályok - a jelen ügyben releváns körben is - a gyermektartásdíj mértéke tekintetében csupán keretjogszabályok, amelyeket egyéniesítve kell alkalmazni. Ezért a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban azt vizsgálta, hogy az említett keretjogszabályok alkalmazása során a jogerős ítélet a konkrét, a perbeli esetre vetítve olyan tényeket, amelyek az iratellenesség, a logikátlan mérlegelés fogalmát kimerítik, megállapított-e vagy sem. A közös gyermek szükségletei vonatkozásában a felperes tételes felsorolásával és az alperes erre tett észrevételeivel kapcsolatban tehát a Legfelsőbb Bíróság a vizsgálódást szükségtelennek ítélte.

A felperes jövedelmének az egyezség megkötése időszakához viszonyított csökkenése tekintetében a másodfokú bíróság nem sértette meg a mérlegelésre vonatkozó Pp. 206. §-ában foglalt szabályt, amikor a felperes jövedelmeként, a felperes által - a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettségének eleget téve - csatolt és a munkáltatója által megfelelő formai kellekkel ellátott jövedelem-kimutatást a felperes egyedüli jövedelmeként elfogadta. Egyrészt a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte volna a bizonyítás, hogy a felperesnek az igazolt jövedelmén kívül egyéb jövedelemforrása és abból bevétele is van. Ebben a körben azonban az alperes tájékoztatás ellenére bizonyítékot nem szolgáltatott. Így állítása bizonyíthatatlanságát már csak az eljárási szabályok alapján, a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében is az alperes tartozik viselni. Másrészt köztudomású tény (Pp. 163. § (3) bek.), hogy az ingatlanpiac és az építőipar az elmúlt évek gazdasági válsága következtében visszaesett. Nyilván ezzel összefüggésben az építész magántervezői irodák megrendelése is mérséklődtek. Így nem nyilvánvalóan okszerűtlen másodfokú bírósági megállapítás, hogy a felperesnek jövedelmeként csupán az igazolt munkabére áll rendelkezésre. Miután a felperes társkapcsolatban él, az a körülmény, hogy az életszínvonala az igazolt jövedelmét meghaladja, illetve azzal nincs összhangban, a felperes igazolt munkabérének, mint egyedüli bevételi forrásának a megállapítását kétségesse még önmagában nem teszi.

A gyermek szükségletei körében a Legfelsőbb Bíróság már rámutatott arra, hogy a gyermeki életkor növekedését és a perbeli gyermek egyéni szükségleteit, továbbá az egyéniesítés egyéb követelményeit tekintve a másodfokú bíróság a keresetnek csak részben helytadó rendelkezésével nem lépte át azt a határt, amelyre figyelemmel a megállapított tartás mértéke - az alperes jövedelmének 10%-a - az egyéniesítést, illetőleg a megfelelő (Csjt. 65. § (1) bekezdése)

tartásdíjat a luxuskiadások fedezésére kötelezésétől vagy a jogintézmény céljával ellentétes kötelezésétől elválasztja. A kereset elutasítása mellett az alperes mint a gyermekétől különélő szülő pénzbeni tartási kötelezettsége csak a jövedelme 7,6% lenne, ami az alperesnek az elbíráláskori jövedelmét tekintve nemcsak a Csjt. 69/C. § (1) bekezdésében foglalt keretjogszabálynak, hanem a gyermek tényleges indokolt és a szülők életnívójához viszonyított szükségleteinek is jóval alatta maradna. Ebben a körben az sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a felperes, akinek a jövedelme csökkent, javára a tartásra jogosult gyermek személyes gondozását az ezzel járó munkát és terhet a tartási kötelezettség megállapításánál figyelembe kellett venni (Csjt. 63. § (2) bekezdése).

Mindent összevetve a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 206. §-a szerinti felülmérlegelési jogkörében eljárva a mérlegelési szabályok megsértése nélkül, tehát jogszerűen foglalt állást akként, hogy a gyermektartásdíj alapjául szolgáló körülményekben két lényeges változás is bekövetkezett, amelyek a Csjt. 69. § (1) bekezdésének alkalmazásával a gyermektartásdíj mértékének a felemelését indokolták. A felemelés mértékét is a másodfokú bíróság a Csjt. 69/A. és 69/C. §-ai mint keretjogszabályok alkalmazásával jogszabálysértés nélkül állapította meg, amikor a felperes keresetének részben helytadott, míg egyekben az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta.

Ami most már a felemelt gyermektartásdíj megállapításának a módozatát illeti a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a Csjt. 69/C. § (3) bekezdés a) pontja szerinti százalékos marasztalást, illetve a százalékos marasztalás mellett az alapösszeg megállapítását tekintve a 4/1987.(VI.14.) IM rendelet 12. § (2) bekezdése alkalmazásával jogszerűen határozott. Az alperes százalékos marasztalása a célszerűségi szempontoknak is megfelel, és az alperes jövedelmének jellegéhez igazodik. Azt a tényt pedig, amire az alperes a felülvizsgálati eljárásban hivatkozott, nevezetesen, hogy a jövedelmének a jogerős ítéletet követő gyorsütemű és jelentős változása mellett a százalékos marasztalás a gyermek szükségleteit jóval meghaladó és a jogintézmény céljával ellentétes összegű gyermektartásdíjhoz fog vezetni, a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban már nem vehette figyelembe. A Pp. 275. § (1) bekezdése alapján ugyanis a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt, a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. A jogerős határozat csak olyan kérdésben támadható, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt (BH 2001/4/172-II.). További bizonyítás felvételének a felülvizsgálati eljárásban éppúgy nincs helye, mint ahogyan a Legfelsőbb Bíróságnak a felülvizsgálati eljárásban

felülmérlegelésre sincs lehetősége (BH 2002/1/29.).

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárás költségeiről a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint rendelkezett, figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendeletben foglaltakra is.

A tárgyi költségfeljegyzési jog folytán feljegyzett illeték viseléséről a Legfelsőbb Bíróság a 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, illetőleg 15. §-a alkalmazásával rendelkezett.

Budapest, 2011. április 19.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.

A kiadmány hitelével: tisztviselő